

ældrene skulle i alt Fald have Lov til ved Statens øverste Domstol at faa undersøgt, om man ikke er gaaet dem for nær, da man tog Barnet fra dem. Det vil sjældent blive benyttet, idet det foreslaas, at Sagen skal behandles efter Reglerne for borgerlige Retstrætter, altsaa det bliver paa Forældrenes egen Bekostning, det skal gøres, og Forældrene ville i Reglen ikke have Penge dertil. Man vil maaske sige, at saa bliver det ganske betydningsløst. Nej, det gør det ikke, thi hvis et politisk eller religiøst Princip er krænket, vil der kunne staa et politisk eller religiøst Parti bag Forældrene og paatale deres Ret. Desuden have vi noget, som hedder fri Proces for ubemidlede Personer, og naar Justitsministeriet skønner, at der er tilstrækkelig Føje dertil, vil det kunne give fri Proces.

I øvrigt skal jeg ikke komme nærmere ind paa Sagen, thi det, som for mig er det væsentlige, er ikke, at vi faa netop denne Ordning indført, at det gaar til Højesteret, men at vi faa den uafhængige Domsmagt til at træffe Afgørelsen. Jeg kunde ogsaa tænke mig — og i den Retning var der stillet Forslag i Udvalget —, at man i Stedet for Overværgeraadet satte en Værgeret, bestaaende af Dommere, uafhængige af Regeringen, udnævnte paa Livstid. Disse Dommere kunde man da bedre betro den endelige Afgørelse. I saa Fald maatte den administrative Virksomhed overgaa til Overinspektøren og hans Kontor, og jeg tror slet ikke, der er nogen særlig Fordel ved at lade et Kollegium have Administrationen. Tværtimod, set fra Lovgivningsmagtens Synspunkt er det ønskeligt at have en enkelt Person at holde sig til. Altsaa det, vi ville gøre gældende, er, at der her er et Spørgsmaal, som efter sin Beskaffenhed er en Domsag, en Afgørelse af den enkeltes Ret overfor Samfundet. Der skal man yde den enkelte fuld Retsbeskyttelse under den ene eller den anden Form, og det er det, som er tilsigtet ved disse Ændringsforslag.

Sabroe: I Erkendelse af den Trang, der er til Lovgivning paa dette Omraade, have, som bemærket af den ærede Ordfører, saa godt som alle Udvalgets Medlemmer været enige om ikke at stille andre Ændringsforslag til dette Lovforslag end

de, som have været nødvendige efter den Forhandling, der fandt Sted ved første Behandling. Jeg tror, at den Enighed, hvormed Udvalget har stillet sig til Forslaget, saaledes som det efter Forhandlingen for nogle Maaneder tilbage er blevet ændret, vil gøre det lettere at vinde ikke alene dette, men ogsaa det andet Tings Tilslutning. Vi have arbejdet udmærket sammen ud fra Følelsen af det Ansvar, vi alle havde i Retning af at tilvejebringe en Ramme, indenfor hvilken det var muligt for alle gode Mænd og Kvinder i dette Samfund at gøre deres til at skaffe Hjem og Opdragelse for Tusinder værgeløse, hjemløse og vanrøgtede Børn. Det er muligt, at dette Lovforslag ikke vil blive ophøjet til Lov i denne Samling. Det er muligt, der skal gaa et Aar, maaske to — ingen kan jo vide, hvad det høje Landsing maatte mene i denne Sag —, men vi faa tro og haabe, at Landstinget vil slutte sig i alt Fald i det væsentlige til dette Forslag. Naar da dette Forslag gaar ud i Livet, ville Betingelserne for, at de forskellige kommunale Raad rundt om, saavel i By som i Land, kunne tage sig virksomhedsfuldt af de vanrøgtede og hjemløse Børn, være tilvejebragte. Men Livet, som skal fylde denne Lov, vil naturligvis ikke være til Stede alle Steder, særlig paa Landet og ikke faa Steder i Byerne. Jeg tror imidlertid, at den Opmærksomhed, den forskelligartede Drøftelse af dette Spørgsmaal, der har været fremme i de senere Aar, have bidraget til at vække manges Opmærksomhed for, hvor betydningsfuldt dette Spørgsmaal er, saa at vi kunne gøre os Haab om, at Loven maa møde et Samfund, der er parat til at føre den ud i Livet paa en Maade, som opfylder de Forudsætninger, under hvilke Lovforslaget er fremkommet, og ud fra hvilke Børnekommissionen har udarbejdet det fundamentale Princip, der ligger til Grund for dette Lovforslag.

Under første Behandling tillod jeg mig at fremsætte en Række meget principielle Indvendinger imod Værgeraadenes Sammensætning, mod de Straffe, man vil tildele vanskelige Børn paa Opdragelsesanstalterne af streng Beskaffenhed. Mine Indvendinger vare, om end milde i Formen, saa dog skarpe i Realiteten, og jeg tilstaar, at da